

แปลจากนิยาย

หมู่บ้านหมาหอน

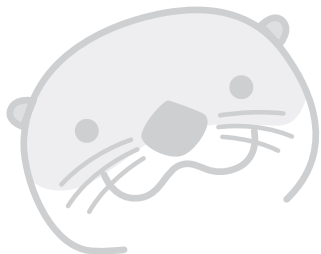
犬鳴村

อิซาดะ ทัตซึกิ

เขียน

จิตรขวัญ อติชัย

แปล

การอ่านคืออร่ามกว่าที่สำคัญ

ฉันกวาดตามองในห้องขณะคิดหาคำพูดจะบอกน้องชายตัวน้อย
หนังสือเกี่ยวกับตำนานประจำเมืองและเรื่องลึกลับวางกองบนชั้นหนังสือ
โต๊ะ และพื้น ฉันเห็นภาพนี้เป็นประจำ

- อิซาดะ ทัตซึกิ

หนังสือคุณภาพ
โดยอริบทรูป

ທດສະວັດ

คำนำสำนักพิมพ์

ตำนานและเรื่องลึกลับประจำเมืองของญี่ปุ่นส่วนใหญ่มักจะหนีไม่พ้นบรรยากาศชนบท ภูตผี และสัตว์แปลกๆ นิยายเรื่องนี้ก็เช่นกัน หากสิ่งที่นำมารวมกันได้อย่างลงตัวเป็นอย่างยิ่งคือตำนานของสถานที่ ผิสีกับโลกสมัยใหม่ที่ยึดถือหลักวิทยาศาสตร์ เหมือนนำเรื่องผีอันเป็นลึกลับ และยากจะอธิบายด้วยหลักการใดๆ เข้ามาผนวกกับวิทยาการสมัยใหม่ อันจะเห็นได้จากตัวละครเอกของเรื่องคือ คานาเดะ ที่มีอาชีพเป็นจิตแพทย์ ซึ่งมักจะนำหลักการต่างๆ ที่เธอได้ร่ำเรียนมาใช้วิเคราะห์เหตุการณ์อันพิลึกพิลั่นที่ปรากฏในเรื่อง ในขณะเดียวกัน ตัวเธอเองก็มีสัมผัสพิเศษที่ยากจะหาเหตุผลมาตั้งแต่ยังเด็ก

เสน่ห์อีกอย่างของนิยายเรื่องนี้คือบรรยากาศที่เข้าถึงได้ง่าย อันรังสรรค์ขึ้นจากการเขียนบรรยายจนผู้อ่านสัมผัสสองครั้งรวมของความมืดครึ้มเข้าไปถึงในระดับจิตวิญญาณ ขึ้นและไปถึงแผ่นหลัง จนขนอ่อนแทบลุกชัน ไม่ว่าผู้อ่านจะถามหาสิ่งใดที่นิยายของขบวนการญี่ปุ่นพึงมี นิยายเรื่องนี้ก็มีให้อย่างครบครัน ไม่ว่าจะเป็นบรรยากาศชวนขนลุก การบรรยายสภาพการณ์อันชวนแหะ ความสงสัยใคร่รู้ที่ชักพาให้อยากเปิดหน้าต่อไปอีกเรื่อยๆ การทิ้งคำใบ้ไว้ระหว่างทาง และคำถามที่ผู้อ่านต้องถามตัวเองซ้ำๆ ว่า “ผีกับคน สิ่งใดกันแน่ที่น่ากลัวกว่ากัน”

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

คำนำผู้แปล

นิยายเรื่องนี้เขียนขึ้นจากภาพยนตร์ชื่อเดียวกันคือ *อินุนาคิมูระ* (หมู่บ้านหมาหอน) หรือชื่อภาพยนตร์ในภาษาไทยว่า *อุโมงค์ผิวดิน* ซึ่งมีแรงบันดาลใจจากสถานที่ผีสิงและตำนานประจำเมืองในประเทศญี่ปุ่น อดีตอันน่าตกตะลึงของหมู่บ้านนี้ถูกฝังกลบไว้ในความมืดมิดและกำลังรอให้ผู้อ่านทุกท่านได้ค้นหาความจริงร่วมกับเหล่าตัวละครในเรื่อง ผีในเรื่องก็น่าหวาดกลัวแล้ว แต่ความอึดอัดอย่างไร้จุดสิ้นสุดของมนุษย์เรา อาจน่าสะพรึงกลัวยิ่งกว่าภูตผีปีศาจก็เป็นได้ แม้นิยายเรื่องนี้จะเป็นเรื่องแต่ง แต่ในโลกแห่งความเป็นจริงก็มีประวัติศาสตร์มากมายที่แสดงให้เห็นความโหดเหี้ยมของมนุษย์ที่มีต่อมนุษย์ด้วยกันเอง ได้แต่หวังว่าทุกสิ่งทุกอย่างจะเป็นบทเรียนเพื่อป้องกันไม่ให้ประวัติศาสตร์ซ้ำรอย

นอกจากเรื่องราวที่ทำเอาตุ้ม ๆ ต่อม ๆ ไปตลอดระยะทางการอ่าน ผู้แปลก็ประทับใจกับฉากจบที่สมเป็นนิยายสยองขวัญด้วย อ่านครั้งแรกก็งงอยู่สักพักกว่าจะเข้าใจว่าสื่อถึงอะไร แต่พอเข้าใจก็ยิ่งต่อ ชนาตจบแล้วก็ยังทิ้งท้ายให้ระทึกกันต่อไปได้อีก อยากขอแนะนำให้ผู้อ่านลองอ่านทวนซ้ำอีกรอบ เพราะระหว่างทางมีคำอธิบายที่หย่อนเอาไว้มากมาย เชื่อว่าเมื่อล่วงรู้ความจริงในตอนจบแล้วได้กลับไปอ่านรอบสองหรือรอบสาม จะได้อรรถรสในอีกรูปแบบหนึ่งอย่างแน่นอนค่ะ

นัตระขวัญ อติคัย

สารบัญ

ปฐมบท

1

“ทะเลสาบเขื่อนในซิดูโฮ”

บทที่ 1	เด็กชาย (คานาเดะ)	6
บทที่ 2	เหตุประหลาด (คานาเดะ)	12
บทที่ 3	งานศพ (คานาเดะ)	27
บทที่ 4	हारिीलंब (อากิระ)	34
บทที่ 5	หุแ่วว (คานาเดะ)	37
บทที่ 6	ลุมดบันทีก (ยูมะ)	39
บทที่ 7	ตำนาน (คานาเดะ)	41
บทที่ 8	เยื่อนซ้า (ยูมะ)	47

“ตำนานมนุษย์สุนัข”

บทที่ 9	หมู่บ้าน (ยูมะ)	53
บทที่ 10	ใจจริง (ฮิโระ)	68
บทที่ 11	ความลับ (คานาเดะ)	70
บทที่ 12	สะกดรอยตาม (โคตะ)	75
บทที่ 13	โอบล้อม (ยูมะ)	78
บทที่ 14	จมน้ำ (คานาเดะ)	82
บทที่ 15	สายเลือด (อากิระ)	96
บทที่ 16	หลบเลี่ยง (คานาเดะ)	100
บทที่ 17	กลิ่นหอมที่หลงเหลือ (อายาโนะ)	103

บทที่ 18	ยาย (คานาเดะ)	105
บทที่ 19	ภาพบนจอ (คานาเดะ)	112
บทที่ 20	เด็กสาว (เคนจิ)	122
บทที่ 21	รากเหง้า (คานาเดะ)	123

“คู่มือศัพท์สีแดง”

บทที่ 22	กล่องใบน้อย (คานาเดะ)	135
บทที่ 23	โทรศัพท์ (คานาเดะ)	141
บทที่ 24	อดีต (เคนจิ)	145
บทที่ 25	ผิวดมหนู (เคนจิ)	154
บทที่ 26	ชีวิต (คานาเดะ)	167
บทที่ 27	ครอบครัว (คานาเดะ)	178
บทที่ 28	แสงตะวัน (คานาเดะ)	180
บทที่ 29	เพื่อน (คานาเดะ)	183

ล้อมวงคุยกันสามคน...ภาพยนตร์ครอบครัวเกี่ยวกับ ความน่าสะพรึงกลัวของสายเลือดที่หมิ่นกลืน ดาวเลือด อุโมงค์ผีดู ซิมิซุ ทาคาชิ (ผู้กำกับ และผู้เขียนบท) โยซากะ ไดลีเกะ (ผู้เขียนบท) คิอิ มุเนยุกิ (โปรดิวเซอร์)	187
--	-----

ส่งท้ายจากนักเขียน	212
--------------------	-----

ທດສະວັດ

ปฐมบท

ท้องฟ้า สีสครามแผ่กว้างที่เจิดจ้าจนแสงลึกลงในดวงตา

มองลงไปเห็นทะเลสาบสีฟ้าสดทามกลางวงล้อมของทิวเขาสีเขียวเข้ม
คลื่นสีเงินที่สะท้อนแสงตะวันดูประดุจฝูงนกหัวโต

เสียงร้องของนกป่าดังสะท้อนมาจากไกล ๆ นกอะไรก็ไม่รู้ ร้อง
เสียงแหลมเนิ่นนาน เพ่งดูแต่ก็หาไม่เจอ

ยอดคลื่นละลายน้ำนกหัวโตรวมฝูงบนผิวน้ำเกิดความปั่นป่วนชั่วแวบ
ประหนึ่งตอบรับเสียงใบไม้เสียดสีกันของต้นไม้ซึ่งเรียงเป็นทิวแถวอยู่ห่างไกล
กลืนเขียว ๆ ลอยมาตามสายลมพัด

ครูนั่นฉันเคลิ้มมองภาพที่พบเห็นได้ทั่วไปตามทะเลสาบเขื่อน
มองทะเลไปใต้ผิวน้ำสีน้ำเงินออกดำอยู่เงียบ ๆ

ฉันกระซิบว่า อยู่ใต้ผิวน้ำนั้นอย่างไรละ

เสียงถอนศรั้าของสุนัขดังแว่วมาแต่ไกล...

“ทะเลสาบเขื่อนในชิลูโฮ”

ที่นี่... แถบชิลูโฮซึ่งอยู่ตอนเหนือของจังหวัดฟูโกะแห่งนี้มีชาวลือ
อย่างหนึ่ง

นั่นคือ มีหมู่บ้านจมอยู่ใต้ทะเลสาบเขื่อนในชิลูโฮ

กระทั่งในปัจจุบัน ชาวบ้านที่ตายไปก็ยังอาศัยอยู่ในหมู่บ้านนั้น แล้ว
บางครั้งก็ออกมาร่อนเร่บนผืนพิภพ

มีคนเล่าด้วยว่า พวกเขากรูกันออกมาจากแถวอุโมงค์เก่าใกล้เขื่อน

มีคนเคยเจอกลุ่มชาวบ้านในชุดกิโมโนโบราณไล่กวาด

เพราะอะไรคนเหล่านั้นจึงหลงวนเวียนอยู่ในโลกนี้ล่ะ

มีตำนานเกี่ยวกับเรื่องที่คุณคนเล่าลือกันนั้น ซึ่งน่าจะใกล้เคียงกับ
ความจริงด้วย

“เพราะฆ่าชาวบ้านทุกคนที่ต่อต้านการก่อสร้างเขื่อน แล้วทำให้
หมู่บ้านจมอยู่ใต้น้ำนี่สิ”

แต่การก่อสร้างเขื่อนกับเหตุหมู่บ้านจมลงใต้น้ำเกิดขึ้นในยุคโชวะ¹

เหตุการณ์แบบนั้นไม่มีทางเกิดขึ้นได้ในประเทศญี่ปุ่นที่อยู่ภายใต้
การปกครองของรัฐธรรมนูญอยู่แล้ว

เดิมที เเท่าที่ดูจากเอกสารที่หลงเหลืออยู่ก็ไม่พบว่ามีข้อผิดพลาด
อะไรในการก่อสร้างเขื่อน

¹ ช่วงปี ค.ศ. 1926 - 1989

คนส่วนใหญ่คิดว่า เหตุผลดังกล่าวคงเป็นเรื่องอ้ากั้นเล่นหรือไม่
ก็ตำนานประจำเมือง

...ทว่าเมื่อวันก่อน คู่รักคู่หนึ่งพูดเกี่ยวกับทะเลสาบเชื่อว่า

“ตอนเดินผ่านอุโมงค์เก่าใกล้ทะเลสาบเขื่อน เราเจอกลุ่มคนที่ไม่ได้
อยู่บนโลกใบนี้และเกือบโดนพวกเขาทำร้าย”

อุโมงค์ชั้นซื่อว่าเป็นจุดผีสิงมาตั้งแต่สมัยก่อน

กล่าวกันว่าเมื่อเดินเลยอุโมงค์ไป จะเจอกับสถานที่ที่น่าสะพรึงกลัว
ยิ่งกว่าอุโมงค์

“โรงพยาบาลร้างที่ขาดทุนจนต้องเลิกกิจการ เพราะหมอมือชั่วฉาว”

“บ้านซึ่งคนในบ้านถูกสังหารโหดยกครัว ทั้งพ่อ แม่ ลูกชายหนึ่งคน
และลูกสาวหนึ่งคน”

“เสาโทริอิพังกับหอสังการะต้องคำสาปที่เกือบพังทลาย”

“บ้านสี่ขาวที่มีกรง เอาไว้กักขังทหารกับแม่”

เป็นเรื่องที่เล่าขานกันให้เห็นบ่อยครั้งทางอินเทอร์เน็ตหรือนิตยสาร
ไม่มีมนุษย์คนใดเคยค้นพบสิ่งเหล่านั้นจริงๆ จะบอกว่าเป็นสถานที่โด่งดัง
ที่พวกคลั่งไคล้สถานที่ผีสิงชอบไปเยือนก็ไม่ใช่การกล่าวเกินจริง

คู่รักคู่นั้นแค่เข้าไปแถวอุโมงค์เพื่อทดสอบความกล้า พอได้ยืนยันว่า
เป็นสถานที่ผีสิงอันชวนชือลือชา ทั้งคู่ก็แค่ชวนกันไปดู

แม้ไปเยือนพร้อมถือไฟฉายไปด้วยและรู้สึกกลัวในช่วงแรก แต่
สุดท้ายก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ระหว่างหยอกเย้ากันว่าผิดหวังเนอะ พวกเขาเจอสิ่งประหลาด
หลังเดินผ่านอุโมงค์มาได้ไม่นาน

จู่ๆ ก็เจอป้าย

ป้ายนั้นล้มอยู่บนพื้น สงสัยจะเพราะฐานป้ายผุ

ทั้งคู่มองป้าย นึกสงสัยว่าอาจเป็นข้อความที่บอกไว้ว่าที่ตรงนั้นเป็น
ที่ดินส่วนบุคคลหรืออยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของพื้นที่ใด

ข้อความสีขาวเขียนอยู่บนป้ายสีแดงซีดเซียว ทั้งยังตัวหนังสือเลื่อน
จนอ่านไม่ออก

ป้ายนั้นต้องการบอกอะไรกันแน่ ถึงจะอยากรู้ แต่ก็คิดว่าสมควร
แก่เวลาที่จะออกจากที่นี่แล้ว ขณะทั้งสองปรึกษากันอยู่นั่นเอง ก็ได้ยินเสียง
คำรามดังจากอีกฟากของเส้นทาง

พวกเขาหันไปฉายไปทางนั้น ตั้งท่าระวังโดยไม่รู้ตัวเพราะนึกว่า
สุนัขจรจัดส่งเสียงขู่

แต่บริเวณนั้นปราศจากสิ่งใด หากแต่เสียงคำรามยังดังต่อไป
แม้กลับไปทั้งแบบนี้ แต่ควรหันหลังให้เสียงที่ได้ยินนั้นจะดีหรือ
ระหว่างที่ลังเล ปรากฏว่าไฟฉายดับพรึบ

ในชั่ววินาทีนั้น ความมืดสนิทก็มาเยือนทันที
เพิ่งเคยเจอความมืดจนน่าหวาดหวั่นแบบนี้เป็นครั้งแรกในชีวิต
ทั้งคู่ร้องเสียงหลง กดสวิทช์ไฟฉายระรัว แต่แสงสว่างก็ไม่กลับ
คืนมา

จังหวะนั้นก็เห็นบางอย่างทอแสงรางๆ ท่ามกลางความมืด
ผู้คนเดินยั่วเย้าเปล่งแสงสีซีดจาง
มีทุกเพศทุกวัย ทว่าเสื้อผ้าที่สวมใส่แลดูโบราณ
มองไม่ออกว่ายุคไหนหรือเก่ากว่านั้น
ทุกคนเดินคืบใกล้เข้ามาด้วยสีหน้าทุกข์ทรมาน
มือที่ยื่นมาข้างหน้าพยายามจับตัวทั้งสองคน
ทั้งสองคนจึงขยับเท้าวิ่งหนีทันที แต่ดันหกล้ม
เพราะเหยียบบางอย่าง สิ่งนั้นให้สัมผัสอ่อนนุ่ม แต่เหมือนมี
แกนแข็งข้างใน ทั้งคู่ต่างสงสัยว่าได้เท้ามีอะไร ทว่าไม่กล้าพอจะเอื้อมมือ
ไปสัมผัส

ตอนนั้นเอง แสงสว่างจาก็ส่องเข้าตา
แสงจากสมาร์ตโฟนที่แฟนสาวเป็นคนเปิดนั่นเอง
ฝ่ายผู้ชายจึงหยิบสมาร์ตโฟนออกมาเปิดไฟฉายบ้าง
ทันใดนั้น ร่างของผู้คนและเสียงคำรามก็อันตรธาน
ทั้งคู่จึงหนีรอดจากที่นั่นมาได้เพราะโชคช่วย

“ตั้งแต่นั้นมา ผมรู้สึกว่าร่างกายผิดปกติ...แล้วก็ฝันเพื่อเชื่อว่าจมน้ำตายด้วยครับ”

เขาบอกพลางยกมือลูบไล้ร่างกายตัวเอง จากนั้นฝ่ายหญิงสาวก็พูดอย่างกังวลบ้าง

“ฉันก็ฝันคล้ายกันบ่อย ๆ ค่ะ แล้วที่คอกก็มีรอยหนูประหลาด ๆ ปรากฏขึ้นมาด้วย”

เธอเผยให้ดู บริเวณใต้เตียงมีเส้นสีแดงคล้ำๆ ขึ้นมาจริงดังที่คล้ายทั้งอักษรจีนเวลาเขียนหวัดๆ หรือไม่ก็อักษรภาพ

“มันไม่ยอมหายไปสักทีค่ะ”

คู่รักฆมวดคิวพลางบอกว่าเดี๋ยวจะไปเข้าพิธีชำระล้าง²

หมู่บ้านแห่งนั้นยังจมอยู่ใต้ทะเลสาบเขื่อน

ผู้คนในหมู่บ้านก็ยังระแวงระร้อนอยู่แม้ในตอนนั้นอย่างนั้นหรือ

*คัดลอกมาจากส่วนหนึ่งใน เรื่องเล่าและสิ่งลึกลับในซิดูโฮ เขียนโดยอิซาตะ ทัตซึกิ ตีพิมพ์โดยทาเคโนะโบ

² พิธีกรรมในศาสนาชินโต เพื่อขจัดบาป มลทิน หรือความหายนะจากจิตใจและร่างกาย รวมทั้งเป็นการไล่ผีด้วย

บทที่ 1 เด็กชาย

(คานาเดะ)

“...เรียวทาโรคุง ได้ยินว่าหนูฝันเห็นเรื่องน่ากลัวเธอ”

ฉันถามเด็กชายอายุห้าปีที่อยู่ตรงหน้า พยายามเลือกใช้คำพูดให้เข้าใจง่ายที่สุด

แต่อาจพลาดไปหน่อยก็ได้ ขนาดฉันเองยังรู้สึกตัวว่าน้ำเสียงแข็งไปนิด น่าจะเปล่งเสียงให้นุ่มนวลสมเป็นผู้หญิงมากกว่านี้ เพื่อนร่วมงานเคยเตือนฉันว่า “สืหน้ายยังอ่อนโยนไม่พอ” “บางทีก็ทำหน้าที่เหมือนปฏิสัยคนอื่น” ฉันจึงมักจะระวังตัวเป็นปกติ

ราวกับเป็นการยืนยันถึงเรื่องนั้น เขาไม่ยอมสบตาฉัน กลับม้วนริมฝีปากเป็นเส้นตรง ไม่พูดไม่จาสักคำ

คงเป็นเพราะบรรยากาศในห้องไร้ชีวิตชีวาที่ล้อมรอบด้วยผนังกับเพดานสีขาวด้วย ไม่แปลกที่เด็กอายุห้าปีจะรู้สึกเกร็ง

ฉันเตรียมตุ๊กตาด้ายดุนุ่น ของเล่น และของตกแต่งผนังเพื่อคลายความกดดันให้พวกเด็กๆ เอาไว้แล้ว แต่ท่าทางจะไม่ได้ผลเท่าใดนัก

ที่นี่คือห้องพบแพทย์ของแผนกกุมารเวช โรงพยาบาลคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยชิอุไฮ

ซึ่งเป็นที่ทำงานของฉัน...โมริตะ คานาเดะ

ฉันทำงานเป็นแพทย์ฝึกหัดในฝ่ายจิตเวชเด็กและวัยรุ่น ปีนี้อายุยี่สิบห้าปีแล้ว ทว่าเส้นทางสู่การเป็นแพทย์ยังอีกยาวไกล เพราะยังไม่ได้รับอนุญาตให้รับผิดชอบผู้ป่วยเต็มตัว

ที่จริงแพทย์ผู้รับผิดชอบเด็กชายเรียวทาโรคือหมออุจิดะ แพทย์ที่เป็นผู้บังคับบัญชาของฉัน “สิ่งจำเป็นสำหรับคุณหมอโมริตะคือการได้ลงมือปฏิบัติจริง ฉะนั้นเริ่มจากสิ่งสมประสงค์ก่อนเลยนะ” ฉันได้รับมอบหมายผู้ป่วยคนนั้นมาด้วยเหตุผลนั้น

ประสบการณ์อย่างนั้นหรือ...เราจะไหวหรือเปล่าหนอ

ฉันถอนหายใจเบาๆ อยู่ในใจ

จากนั้นปรับอารมณ์ หันไปมองผู้ป่วยและคุณโยโกะ แม่ที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ลูกชายตลอดเวลา

ได้ฟังมาว่าเธอคลอดเด็กชายคนนี้อายุสามสิบกว่าปี เธอไม่ถึงกับปกป้องลูกจนเกินเหตุ เป็นเพียงการตามใจลูกในระดับหนึ่ง ฉันเคยเห็นเธอดูเขาด้วยเสียงเขม่นิดหน่อย แต่ก็อยู่ในขอบเขตของการอบรมสั่งสอนโดยทั่วไป ไม่มีปัญหาที่ทำให้จิตใจสงสัยเป็นพิเศษ

คุณโยโกะเริ่มพูดเหมือนจะตอบแทนลูก

“ลูกไม่ยอมเล่าให้ฉันฟังเหมือนกันค่ะ”

ฉันหันไปจับจ้องเรียวทาโรอีกครั้ง

เขาเพิ่งอายุห้าปี กระนั้นก็พูดจารู้เรื่องดี เพียงแต่เวลาเข้าประเด็นนั้นที่โรงเรียนปากเปียบสนิท ตอนนี้ก็เหมือนกัน เขามักเล่าความฝันและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวเองยังไม่จบก็จะเจี๊ยบไปเสียดื้อๆ แต่ที่แน่ๆ คือต้องมีเหตุผลที่เขาเป็นเช่นนี้ เพราะบางครั้งความเจี๊ยบก็เป็นเครื่องแสดงให้เห็นความรู้สึกของเจ้าตัวได้อย่างชัดเจน

ฉันขอให้เรียวทาโรอำปากพูดเอง พยายามสังเกตท่าทีของเขา

ทว่าคุณโยโกะกลับพูดแทรกขึ้นมา

“แต่เขาฝันร้ายแล้วละเมอทุกคืนเลยล่ะ ทำหน้าทรมาน...แล้วก็เศร้ามาก”

เรียวทาโรทอดสายตามองต่ำอย่างเจี๊ยบเจี๊ยบ ด้วยความที่เขาไวต่อสิ่งกระตุ้น จึงมีความเป็นไปได้ว่าเขาไม่กล้าเล่าออกมาเวลาอยู่ต่อหน้าบุคคลที่สาม ถึงแม้คนคนนั้นจะเป็นแม่ของเขาเองก็ตาม

อาจจะต้องแยกแม่ไปอีกห้องหนึ่งก่อน

ขณะที่ฉันคิดว่าจะชักจูงอย่างไร พยาบาลชื่อเอมิลีเข้ามาเรียกคุณยูโกะจากด้านหลัง

“ขอถามรายละเอียดจากคุณแม่ในอีกห้องหนึ่งได้ไหมคะ”

“...ได้ค่ะ เรียวจัง หมาม้าไปห้องโน้นเดี๋ยวนะ ลูกเล่าเรื่องความฝันให้คุณหมอฟังอย่างละเอียดนะ...เข้าใจไหม”

เอมิลีพาคุณยูโกะออกไปจากห้อง

ตอนนี้จึงเหลือแค่ฉันกับเรียวทาโระในห้องตรวจ นอกจากเสียงที่ตั้งมาจากข้างนอกแล้วก็ได้ยินอะไรอื่นอีก

“มีเรื่องที่ไม่อยากให้หมาม้าได้ยินเหรอ”

เรียวทาโระตอบเสียงเบา

“ก็...”

“หือ?”

“บอกว่าห้ามพูด”

“...ใครบอกเหรอ”

เรียวทาโระอาศัยอยู่กับพ่อแม่ รวมทั้งหมดสามคน อาจเป็นแม่... พ่อ หรือไม่ก็คนนอกครอบครัว

“หมาม้า”

คุณยูโกะเนี่ยนะ ทำที่ให้ความร่วมมือจนถึงเมื่อครูของเธอเป็นแค่การแสดงอย่างนั้นหรือ

“หมาม้าเหรอ ตอนนี้หมาม้าออกจากห้องไปแล้วนะ”

ฉันจึงใจเบนสายตาไปฝั่งทางเดินด้านนอกประตู เพื่อสื่อว่าแม่ของเขาไม่อยู่ตรงนั้นแล้ว ฉะนั้นเล่าให้ฉันฟังตามตรงได้เลย

“...หมาม้า...ตรงโน้น”

“หมาม้า ตรงโน้นนั่นแหละ”

ระหว่างตั้งใจเงี่ยหูฟังคำพูดของเด็กชายที่นั่งก้มหน้า ฉันพินิจพิเคราะห์สีหน้ากับอาการปฏิกิริยาของเขา คำว่า “ตรงโน้น” หมายถึงอะไรกันแน่ ต้องอ่านความหมายให้ออก

“เป็นความลับนะ ไม่งั้นหมาม้าจะเศร้า”

เขาเงยหน้า เหลือบไปมองที่โหนดหลักแห่งในห้อง ไม่ได้มองเห็นในเวลาเดียวกันนั้น ฉันรู้สึกถึงความผิดปกติจากทางด้านหลังของตัวเอง เป็นการรับรู้ทางกายสัมผัสที่น่ารังเกียจ ซึ่งฉันเป็นเช่นนี้บ่อยครั้งมาตั้งแต่ยังเด็ก

อ้อ อีกแล้วหรือนี่

ฉันไม่กล้าหันไปมองข้างหลัง

แววตาติดจะเกรงใจของเรียวทาโระเข้มข้นมองจุดเดียว

ด้านหลังฉัน

ฉันเรียกคุณยูโกะกลับมา แจ้งว่าตรวจเสร็จแล้ว ไม่ค่อยมีความคืบหน้า แต่ก็บอกให้เธอเข้าใจว่าเรื่องนี้ต้องใช้เวลาและกระบวนการรักษาอย่างระมัดระวัง

เราออกจากห้องตรวจพร้อมกัน ฉันไปส่งสองแม่ลูกถึงหน้าลิฟต์ เอมีกดปุ่มให้ลิฟต์เลื่อนลงมา

“ขอบคุณนะคะ”

คุณยูโกะยิ้มศีรษะให้เบาๆ ความอ่อนล้าเล็กน้อยปรากฏให้เห็นบนใบหน้าของเธอ

ไม่นานนัก ประตูลิฟต์ก็เปิด

คุณยูโกะบอกให้เรียวทาโระเข้าไปใน “กรงขัง” นั้น

ในลิฟต์ติดกระจกเงาสำหรับผู้ป่วยที่ใช้เก้าอี้รถเข็น เพื่อในกรณีหมุนเปลี่ยนทิศทางไม่ได้ขณะอยู่ในนั้นก็จะมีมองเห็นข้างหลังได้เวลาออกจากลิฟต์

แต่คงมีคนจำนวนมากใช้กระจกนั้นส่องดูเสื้อผ้าหน้าผมของตัวเอง

ฉันก็มักเช็กภาพตัวเองที่สะท้อนบนกระจกเงาโดยไม่รู้ตัวเหมือนกัน

เรื่องการที่ใส่เป็นประจำ ผมดำยาวถึงไหล่ ใบหน้าดูอิดโรยนิดหน่อยทำให้รู้สึกกังวล ฉันสูงกว่าเอมีที่ยืนอยู่ข้างกาย...ไม่สิ ฉันสูงกว่าค่าเฉลี่ยของผู้หญิงรุ่นราวคราวเดียวกันอยู่แล้ว...ความที่ผมเก็นไป เลยพะวงว่าตัวเองมีภาพลักษณ์อย่างไรบ้างในสายตาคนอื่น

“ขอบคุณที่ช่วยดูแลหลายเรื่องเลยนะคะ”

ฉันได้สติเมื่อได้ยินเสียงของคุณยูโกะ จากนั้นคอมพิวเตอร์จะให้เธอ

“เฮ้! เรียวจังก็บอกลาคุณหมอด้วยสิจ๊ะ”

พอโดนแม่คะยั้นคะยอ เรียวทาโรก็ย่างเท้ามาหนึ่งก้าวแล้วโบกมือ
ฉันโบกมือกลับ คิดในใจว่าเวลาสื่อสารกันรู้เรื่องก็ราบรื่นได้ขนาดนี้เชียวหรือ
ทว่าสายตาของเขาไม่ได้จับอยู่ที่ฉัน แต่ก็ไม่ได้มองไปทางเอมิที่อยู่
ข้างฉันด้วย

ความรู้สึกเดิมจู่โจมจากข้างหลังของฉันอีกแล้ว “ความรู้สึกนั้น”
น่ารังเกียจเหมือนมีมืออันชื้นจุ่มนวลมาลูบไล้ร่างกาย

สิ่งที่ไม่อยากจะเห็น สิ่งที่ไม่มีอยู่ในโลกนี้ ต้องอยู่ตรงนั้นแน่ๆ
ไม่ต้องหันไปดูหรอก

แต่คราวนี้ฉันรู้สึกว้าว ถึงอย่างไรก็ต้องดูให้แน่ใจ

ฉันหันตามสายตาของเรียวทาโรอย่างหวาดๆ

มองข้ามไหล่ พลันได้เห็นใบหน้าของผู้หญิง

ภาพนั้นดับวูบประหนึ่งภาพความทรงจำที่ย้อนเวลากลับเข้ามาในสมอง
แต่ฉันไม่มีทางลืมว่าหญิงคนนั้นมีผมดำยาวและผิวขาวซีดไร้สีเลือด เธอ
โบกมือด้วยแวตาว่างเปล่า คนที่เธอโบกมือให้คงเป็นเรียวทาโร

อ้อ เป็นอย่างที่คุณคิดจริงๆ ด้วย

แม้รู้อยู่แล้ว แต่ก็ไม่ใช่เรื่องน่าอภิรมย์ หัวใจบีบแน่นจนเจ็บ

ฉันปิดบังความหวาดหวั่น หันกลับไปทางพวกเรียวทาโร

จังหวะนั้นเกือบจะหยุดหายใจขึ้นมาอีกรอบ

หญิงหน้าซีดที่เพิ่งเห็นเมื่อก็ยืนอยู่ข้างตัวฉันซึ่งสะท้อนบนกระจกเงา
ที่ติดอยู่ในลิฟต์

เธอใส่เสื้อคลุมเนื้อบางกับกระโปรง แน่แน่นอนว่าไม่มีผู้หญิงแบบนี้
อยู่ข้างตัวฉันในความเป็นจริง เธอมีตัวตนเฉพาะในกระจก ไม่ใช่คนที่อยู่
ในโลกนี้แต่อย่างใด

ขณะฉันยืนตะลึงตัวแข็งทื่อ ประตูลิฟต์ปิดลง พวกเรียวทาโร
กับหญิงในกระจกหายไปตามทัศนวิสัย

ฉันยืนตัวเกร็ง ไม่กระตุกกระดิก

ตอนนั้นเองที่สัมผัสถึงกลิ่นอายบางอย่างจากด้านหลัง ฉันหันไปมอง
โดยอัตโนมัติ

แต่แค่มีคนเดียวผ่านเฉยๆ ฉันโล่งอก

“คุณหมอโมริตะ เป็นอะไรไปคะ ฉันเรียกตั้งแต่เมื่อไหร่แล้วนะ”

เอมิชะงักมามองหน้าฉันด้วยความเป็นห่วงจากด้านข้าง

“เอ๊ะ อ๊ะ อือ”

หลังจากตอบแบบคลุมเครือ ปากฉันขยับเองตามอำเภอใจ

“ฉันขอยกเลิกดูแลเด็กคนนั้นดีไหมนะ”

เอมิอุทานด้วยความตกใจ เพราะที่ผ่านมานั้นไม่เคยพูดจาเอาแต่ใจ
แบบนี้กระมัง

แต่ฉันคิดจากใจจริงว่าไม่อยากเห็นสิ่งนั้นอีกแล้ว

อยู่โรงพยาบาลนี้ไม่ค่อยเห็นแท้ๆ

ระหว่างที่รู้สึกเหนื่อยหน่าย สมาร์ทโฟนในกระเป๋าเสื้อกาวนั้นก็ดังขึ้น

ฉันหยิบมาดูหน้าจอ

ตัวอักษรคำว่า“พี่ชาย ยุมะ”ปรากฏบนนั้น

บทที่ 2 เหตุประหลาด

(คานาเดะ)

ติดต๋อ มาบอกแล้วว่า พี่มีธุระด้วย รีบกลับบ้านซะ...รายละเอียด
ก็ไม่ยอมเล่า

ฉันขบขันดูใจท่ามกลางแสงแดดของปลายฤดูใบไม้ร่วง ที่บ้านซื้อรถ
คันนี้ให้เพื่อฉลองที่ฉันได้งานทำ ขณะกำลังพวงมาลัย ฉันนึกถึงบทสนทนา
ทางโทรศัพท์กับยูมะ พี่ชายของฉัน

ขณะเดียวกันก็รู้สึกว่ามีเสียงของตัวเองเป็นใหญ่ของพี่ชายจะคล้ายพ่อ
ขึ้นทุกวันแล้ว

ลูกไม้หล่นไม่ไกลต้นสินะ

ฉันหยุดหัวใจที่ต้องกลับบ้านที่ฉันเกิดอย่างเร่งด่วน ทว่าฟังจาก
น้ำเสียงของพี่ชาย ฉันจะมัวหยุดหัวใจก็ไม่ได้ ถึงยังไม่รู้รายละเอียด
แต่ดูเหมือนจะเกิดปัญหากับอาากินะ คนรักของเขาที่คบหาดูใจอยู่แน่ๆ

เนื่องจากทำงานเป็นแพทย์ฝึกหัด ตอนนี้ฉันเลยออกจากบ้านมา
อยู่หอพักของโรงพยาบาล หากจะกลับบ้านในวันหยุดอันล้ำค่าเช่นวันนี้
ต้องใช้เวลาเดินทางนานทีเดียว

แต่ฉันก็เป็นห่วงอาากินะจังเหมือนกัน

อาากินะอายุยี่สิบสาม อ่อนกว่าฉันสองปี เป็นหญิงสาวหัวสมัยใหม่
ที่น่ารัก แต่งตัวเก๋ไก๋ มีเสน่ห์ และเรียกได้ว่าเป็นคนอ่อนแอโดยธรรมชาติ

เมื่อลองนึกดูแล้ว เวลายูมะมาพบถึงอาากินะ เขาชอบเอาฉันไป
เปรียบเทียบกับยูมะๆ

“คานาเดะ เธอหัดแต่งตัวน่ารักเหมือนอาากิเนะบ้างสิ ชินเอาแต่ใส่กางเกง ผู้ชายก็ไม่เข้ามาจีบกันพอดี...เออ แต่เธอคงไม่สนใจเรื่องพรรคนั้นหรอกมั้ง”

จริงอยู่ว่าฉันชอบใส่กางเกง แต่พี่ชายก็ไม่มีสิทธิ์บ่น แต่ละคนมีแฟชั่นที่เหมาะสมและไม่เหมาะสมต่างกัน เขาไม่รู้หรอกว่าทำไมอยากใส่แค่นั้นก็มีสไลด์เสื้อผ้าที่ใส่ไม่ได้ ผู้หญิงที่มีรูปลักษณ์กับนิสัยแบบอาากิเนะจะใส่เสื้อผ้าน่ารักก็ไม่มีปัญหา และคนรอบข้างก็ไม่จำเป็นต้องมองว่าไม่เหมาะสม แถมนั้นยังถือเป็นอาวุธของเธอด้วยซ้ำ

...ถ้าฉันเป็นผู้หญิงแบบนั้น คงใช้ชีวิตในโลกได้สบายกว่านี้

ขณะที่กิจจานิดหน่อย ถนนเปลี่ยนเป็นทางขึ้นเขาตั้งแต่เมื่อใดไม่รู้ ต้องข้ามภูเขาไปกับแม่น้ำจำนวนหนึ่งก่อนจึงจะไปถึงย่านอันเป็นที่ตั้งของบ้านฉัน

เห็นเขื่อนอุทกาคืออยู่ระหว่างภูเขา

ไฟหมุนของป้ายไฟฟ้าที่อยู่ตรงไหล่ทางไม่ได้หมุน สงสัยจะไม่ได้จ่ายไฟเข้าเครื่อง

ฉันขับรถผ่านทะเลสาบเขื่อน ข้ามสะพานเหล็กสีแดงที่พาดข้ามแม่น้ำอุทกาคิ หลังจากเห็นตู้โทรศัพท์หลังคาสีแดงตรงต้นสะพาน รถก็เล่นไปตามถนนที่เลี้ยวลดคดเคี้ยว จนกระทั่งเห็นย่านที่อยู่อาศัยยักยอกเข้ามา พอเริ่มเห็นเสาส่งไฟฟ้าแรงสูงสำหรับพาดสายส่งไฟฟ้าแรงสูงที่อยู่เหนือพื้นดิน ขับตรงไปข้างหน้าอีกนิดก็จะถึงบ้านของฉัน

บ้านหลังนั้นใหญ่โตและมีประตูรั้วโอ้อ่า ตระกูลของเรามีชื่อเสียงในละแวกนี้ในฐานะเจ้าของที่ดินที่สืบทอดกันมารุ่นต่อรุ่น

ฉันขับรถไปจอดหน้าบ้านแล้วลงจากรถ

บรรยากาศน่าเกรงขามอันเป็นเอกลักษณ์ของตระกูลเก่าแก่อยล่องไม่โชติ คงมีเหตุผลนอกเหนือจากนั้นอยู่ด้วย

ฉันสูดหายใจลึกซึ้งครู่ ก่อนจะเลื่อนเปิดประตูรั้ว ย่างก้อนหินที่มีไว้สำหรับเหยียบโดยเฉพาะหลายก้อนไปจนถึงประตูบ้าน แล้วเฝ้ามองบ้านของตัวเอง บ้านไม้สองชั้นเก่าคร่ำคร่าคืออวตารของต้นกำเนิดแห่งความ

เก่าแก่และทรงเกียรติ

“กลับมาแล้วค่ะ”

ฉันส่งเสียงทักทายขณะเปิดประตูบ้าน เห็นแม่...อายาโนะ อยู่อีกฟาก
ของระเบียงทางเดิน

เธอยกมือจับประตูบานเลื่อนอย่างประหม่า

ด้านในของประตูบานเลื่อนบานนั้นคือห้องพระที่มีหิ้งพระพุทธรูป
พื้นที่เหนือรองบานเลื่อนด้านบนมีภาพถ่ายหัวหน้าที่ตระกูลโมริตะแต่ละรุ่น
กับเหล่าภรรยาติดอยู่เรียงราย

ฉันเกลียดห้องพระห้องนี้มาตั้งแต่เมื่อก่อนแล้ว เพราะบรรยากาศ
ไม่ชวนให้คิดถึงครอบครัวที่ล่องลับไป กลับรู้สึกเหมือนพวกภรรยาของผู้
เสียชีวิตตลึงตามองลงมาอย่างวางอำนาจมากกว่า

โดยเฉพาะโมริตะ เก็นจิโร่ หัวหน้าตระกูลสองรุ่นก่อน ที่มีศักดิ์
เป็นปู่ทวดของฉัน ท่านมีความน่าเกรงขามมากจนรู้สึกเหมือนกำลังข่มขวัญ
ฉันอยู่เสมอ

ไม่ว่าจะศิระะที่โกนเกลี้ยงเกลาหรือแววตาทะนงตัวเบื้องหลังแว่นตา
ดูอย่างไรก็สัมผัสได้เพียงความไม่น่าเข้าใกล้

วันนี้เราก็ไม่เข้าห้องนั้นเหมือนเดิมดีกว่า

ฉันตัดสินใจแล้วถอดรองเท้า เดินไปตามทางเดินปูไม้กระดานสีดำ
ซึ่งขัดจนแวววาว

“กลับมาแล้วเหรอ”

แม่ทักทายเสียงแผ่วตอนเดินสวนกัน แต่ฉันขำเสียงแวบเดียวแล้ว
เดินผ่าน แม่ไม่พูดไม่จานอกจากนั้น แ่เข้าห้องพระแล้วปิดประตูบานเลื่อน
ทำตัวแบบนั้นอยู่เรื่อย ทำไมไม่ใช้ชีวิตอย่างมั่นใจในตัวเองให้มาก
กว่านี้ล่ะ

แม่เป็นคนตัวเล็กเลยยังดูต่ำต้อย ฉันอดกังวลที่แม่เป็นแบบนี้
ไม่ได้

พอเหลือบไปอีกทางก็เห็นแผ่นหลังของยูมะผู้เป็นพี่ชายนั่งอยู่ตรง
เฉลียง

คนรอบข้างมองว่าเขาเป็นคุณชายในตระกูลดัง ตัวสูงใหญ่ หน้าตาหล่อเหลา แต่ที่จริงเขาเป็นนิท¹ที่ไม่มีงานทำ อาศัยอยู่ในเรือนแยกในบริเวณเดียวกันของบ้าน ให้พ่อแม่เลี้ยงดู คนบางส่วนนินทาหลังหลังว่าเขาไม่เอาถ่านและเป็นภาระ แต่ก็ช่วยไม่ได้ เพราะมันคือความคิดเห็นของปฏุชน

ฉันพูดกับพี่ชายด้วยเสียงหัวนิดหน่อย

“ว่าไงล่ะ เกิดอะไรขึ้น สถานการณ์เป็นยังไงบ้าง”

“...ตั้งแต่กลับมาเมื่อเช้า อากิเนะก็แปลกไป”

พี่ชายปรับทุกข์พร้อมถอนหายใจ เขาไม่น่าจะฟังตื่น แต่กลับสวมชุดออร์มทั้งท่อนบนและท่อนล่าง แค่ดูเฟินๆ ก็รู้แล้วว่าเขาค่อนลำเต็มที

ฉันถอดเสื้อโค้ตออกพับให้เรียบร้อย ถามสถานการณ์ต่อ

“อะไรแปลก แปลกยังไง”

“ก็เพราะไม่รู้ถึงได้ถามเธออยู่นี่ไงเล่า!”

ฉันสานต่อบทสนทนาเพื่อลอบให้เขาเลิกบันดาลโทษะ

“หมายความว่าไหนะ...ที่พี่บอกว่าอาจเป็นเรื่องทางจิตใจก็ได้”

“...ก็คงงั้นมั้ง”

ก็คงงั้นมั้ง...หรือ ฉันมีข้อมูลจากความคิดเห็นของยูมะอย่างเดียว ถ้าไม่ได้เห็นอากิเนะด้วยตาตัวเองก็ยังไม่เข้าใจอยู่หลายเรื่อง แต่ข้อมูลจากบุคคลที่สามซึ่งเป็นผู้ใกล้ชิดก็จำเป็นเหมือนกัน

“บอกว่าการกลับมาเมื่อเช้า แล้วเมื่อคืนไปไหนมา”

“...โมมค์”

“เอ๊ะ?”

“อุโมมค์อิหนูนาจิ”

อิหนูนาจิ (หมาหอน) เป็นชื่อพื้นๆ ที่ที่ยังหลงเหลืออยู่รอบเขื่อน แต่นั่นไม่เคยได้ยินอุโมมค์ชื่อนั้นมาก่อน

¹ NEETs คือคนที่ไม่ทำงาน ไม่เรียน หรือฝึกฝนทักษะอะไรเป็นพิเศษ เพียงใช้ชีวิตอยู่ไปวันๆ เท่านั้น

“อุโมงค์อินุนาคิฉันเธอ”

ชั่วพริบตาที่ฉันทวนถาม มีคนร้องตกใจมาจากด้านหลัง

ฉันหันกลับไปมอง น้องชายที่ชื่อโคตะวิ่งมาด้วยความตื่นเต้น
น้องชายอายุห่างกันคนนี้คงหลบอยู่ตรงบันไดใกล้ๆ แล้วเงยหูฟังบทสนทนา
ของผู้ใหญ่

ไม่ได้เจอกันนาน แต่เขายังคำถามรวดเร็วอย่างชุกชอนไม่เปลี่ยนแปลง

“พี่ยูไปอุโมงค์อินุนาคิมาเธอ ดีจังน้ำ! ที่จริงตอนนั้นผมก็กำลัง
สำรวจเหมือนกัน เพื่อการค้นคว้าอิสระที่ทำต่อเนื่องมาจากฤดูร้อนนะ
หมู่บ้านละ มีหมู่บ้านหรือเปล่า”

การค้นคว้าอิสระหรือ หมู่บ้านหรือ มันอย่างไรกันแน่

“เอ๊ะ โคตะ เอ่อ เธอรู้จักอุโมงค์อินุนาคิด้วยเธอ หมู่บ้านที่ว่า
คืออะไรนะ”

พอฉันถาม โคตะก็ตอบอย่างเยะเย้ยนิดๆ

“แน่นอนแล้วสิ! เอ๊ะ พี่ไม่รู้จ้ะเธอ”

ฉันสายตึ้งชะ เขาเล่าให้ฟังด้วยน้ำเสียงภูมิใจ

“จุดผีสิงที่โด่งดังสุดๆ ไงล่ะ!”

จุดผีสิง อ้อ เป็นธรรมดาที่จะไม่รู้จ้ะ ฉันไม่อยากไปเยือนสถานที่
ผีสิง แล้วก็อยากไต่ถามเกี่ยวกับมันด้วย เป็นหัวข้อประเภทที่ฉันตัดทิ้ง
ไม่อยากข้องแวะ

แต่เด็กคนนี้ชอบเรื่องลึกลับทำนองนั้นเป็นที่สุดเลยนี่นะ

ฉันหันกลับไปหายูมะ พลางนึกถึงหนังสือเทือกนั้นที่เรียงรายอยู่บน
ชั้นหนังสือในห้องของโคตะ

“จุดผีสิง...เธอ นี่ ไปทำอะไรในที่แบบนั้นนะ”

“ก็อาภินะเธอ...”

พี่ชายทำหน้าที่กระอักกระอ่วน ไม่สบตาฉัน

โคตะล้อเลียนอย่างพิศมัย

“โดนสาปนะสิ! เรื่องนั้นดังระเบิดไปทั่วประเทศเลยนะ!”

ชั่วพริบตาที่ฉันจะปรามเขา ประตูบานเลื่อนที่เชื่อมกับห้องพระ

ก็เปิดออก

“ของพรรคนั่นมีจริงที่ไหนกัน!”

พ่อ...อาทิดะ ยืนจังก่า จ้องโคตะเข้มึงด้วยสีหน้าไม่สบอารมณ์

ผมของเขาหัวเหวี่ยงแปล้ สวมสูทสามชิ้นที่ตัดเย็บอย่างประณีต ประกอบกับที่เป็นคนตัวสูง ภาพลักษณ์จึงน่ามาทึ่งก่อนความมีสง่าราศีในฐานะผู้นำตระกูล

พ่อต่างจากแม่ มักทำตัวหยิ่งยโสตลอดเวลา แม่เดินตามหลังพ่อ ห่างกันสามก้าวอยู่เสมอเพื่อไม่ให้เหยียบเงาของเขา

ห้องพระหรือ

พ่อคงพนมมือหน้าหิ้งบูชาท่ามกลางแวดล้อมของรูปถ่ายผู้นำรุ่นก่อนๆ เป็นประจำ

“โคตะ อย่ายุ่งไม่เข้าเรื่อง ไปทางโน้นไป”

พ่อจับไหล่โคตะขณะพูดเกลี้ยกล่อม ไม่สิ ไกล่เคียงกับการบิบบ้างคับมากกว่า

“...ขอโทษครับ”

โคตะทำไหล่ตักแล้วเดินไปทางบันได คงจะกลับห้องของตัวเองที่อยู่บนชั้นสอง

หลังมองตามลูกคนสุดท้อง พ่อก็หันกลับมาดูว่าพี่ชายด้วยน้ำเสียงข่มกั๊น

“เฮ้ย ยูมะ เลิกดิ่งโคตะเข้าไปพัวพันกับเรื่องไร้สาระสักที ฉันไม่อยากให้เด็กคนนั้นเป็นเหมือนแก!”

ยูมะลุกขึ้นเงยๆ ออกไปที่สวน แล้วเดินไปทางเรือนแยก

หนีสិនะ

เมื่อหลายปีก่อน พี่ชายสอบเข้าโรงเรียนมัธยมปลายไม่ติด พ่อเลยตำหนิเขาว่า “โรงเรียนแคว่ระดับนั้น ทำไม่ถึงเข้าไม่ได้ แกมันพวกไม่เอาไหน ทำให้ชื่อเสียงของโมริตะต้องต่างพร้อย น่าขายหน้านัก ฉันทิ้งแกมาผิดจริง ๆ” ก่อนหน้านั้น พ่อคาดหวังในตัวพี่ชายและทุ่มเทความรักให้เขา แต่แล้วพ่อกลับหมดหวังเพราะความผิดพลาดเพียงครั้งเดียว ชีวิตของพี่ชาย

ก็เลยตกต่ำลงฮวบฮาบ ซึ่งส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะเขาตั้งใจตอบโต้พ่อด้วย จากนั้นเขาก็ออกนอกกลุ่มนอกลู่นอกทาง เริ่มคบหากับพวกคนไม่ค่อยดี เหมือนประชดพ่อ

นับแต่นั้นทั้งคู่ก็เป็นอริกันมาเรื่อย ๆ มองได้อย่างเดียวว่าที่พี่ไม่หางานทำก็เป็นเพราะอยากต่อต้าน เขาหลีกเลี่ยงการปะทะกับพ่อตรง ๆ และสนองตอบด้วยการทำพฤติกรรมบิดเบี้ยวครั้งแล้วครั้งเล่า

แต่ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าตอนนี้ยูมะรู้สึกว่าเขามีปมด้อย เวลาเห็นเขาหงุดหงิดกับตัวเองจนไม่รู้ควรทำประการใด คนที่เฝ้าดูเหตุการณ์อย่างฉันก็พลอยขมขื่นไปด้วย

จะนั่นที่พ่อโพล่งเมื่อครู่ที่ว่า ‘ฉันไม่อยากให้เด็กคนนั้นเป็นเหมือนแก’ จึงเป็นถ้อยคำที่ไม่ควรพูดกับยูมะมากที่สุด

“นี่ ก็เพราะพ่อพูดแบบนั้นนั่นแหละ”

ฉันเตือนพ่อทั้งที่เข้าใจดีว่าเปล่าประโยชน์

“คานาเดะ แกเงียบเลย”

บทสนทนาเดิม ๆ ไม่เคยเปลี่ยน ฉันพูดอะไรก็ไร้ความหมาย

“เฮ้ ฉันจะออกไปข้างนอกนะ”

พ่อบอกแม่ที่มายืนอยู่ข้าง ๆ ตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้

“ค่ะ”

แม่ถือกระเป๋าของพ่อรออยู่แล้ว

ฉันสบตากับแม่ แต่เธอเบนสายตาทันที

พ่อก้าวยาว ๆ ไปหน้าบ้านพร้อมเสียงฝีเท้าดังก้อง แม่วิ่งเหยาะ ๆ ไล่ตามหลังเขาไป

แม่... จริง ๆ เลยนะ...

ฉันจับจ้องแผ่นหลังที่มีลักษณะแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงของทั้งคู่ด้วยความอ่อนใจ

“ไม่รู้ว่าคล้ายใคร...”

ได้ยินเสียงพ่อบ่นลอยมาจากหน้าบ้าน แม่ยื่นกระเป๋าให้เขาโดยไม่ปริปาก

“ไอนั่นมันสืบสายเลือดชั้นต่ำมาจากเธอจริงๆ นั่นละ”

น้ำเสียงเย็นชาที่ได้ยินจนคุ้นหู แต่“ไอนั่น”หมายถึงใครกันแน่ ยู่มะ หรือฉัน ไม่น่าใช่โคตะอยู่แล้ว

“ไปดีมานะคะ...”

แม่ค้อมศีรษะลงต่ำให้พ่อที่ก้าวออกจากบ้านไป

ฉันเบือนหน้าหนีโดยไม่รู้ตัว

...สายเลือดชั้นต่ำ ทำไมพ่อพูดแบบนั้นนะ

จริงอยู่ ครอบครัวของแม่ไม่ใช่ตระกูลที่มีชื่อเสียง พ่ออยากบอกว่า ไม่ใช่สายเลือดของตระกูลที่น่านับถือเมื่อเทียบกับตระกูลโมริตะหรือ แต่ พ่อก็แต่งงานกับแม่ทั้งที่รู้เรื่องนั้นดีอยู่แล้วนี่นา

เสียงเครื่องยนต์จากรถของพ่อห่างประตูรั้วไป

ฉันหันกลับไปมองหน้าบ้าน เห็นแม่มองฝ่าความมืดสลัวมาทางฉัน ทว่าก็ก้มหน้าลงหันคว้น

แม่...

ได้รับรู้อีกครั้งว่าความสัมพันธ์ฉันครอบครัวไม่มีอยู่ในบ้านหลังนี้ ฉันเดินกลับไปหน้าบ้านอีกครั้ง มุ่งหน้าสู่เรือนแยกที่ยู่มะลวงหน้าไป

เรือนแยกอยู่ด้านหลังเรือนใหญ่

เดิมมีไว้ให้คนรับใช้อยู่อาศัย แต่เมื่อยุคสมัยเปลี่ยนแปลงไป คนนอกครอบครัวก็ไม่ได้อาศัยอยู่ในบริเวณบ้านแล้ว หลังจากพวกคนรับใช้หายไประหมด ก็มีการปรับปรุงซ่อมแซมเรือนแยกหลายครั้ง จนมีโครงสร้างใกล้เคียงกับบ้านไม้ทั่วไป

จากรั้วด้านหน้าจะมองไม่เห็นเรือนแยก ซึ่งเข้าทางยู่มะกับพ่อ

มันคือฐานที่มั่นให้ยู่มะหนีจากพันธนาการของพ่อและทำอะไรได้ดังใจต้องการ ส่วนพ่อมองว่ามันเป็นบ้านแยกคล้ายห้องซังสำหรับซ่อนลูกชายคนโตที่ไม่ได้เรื่องได้ราว

ไม่ว่าจะทางใดก็กล่าวได้ว่าได้ประโยชน์กันทั้งคู่

ฉันก้าวตามทางเดินไปเรือนแยกหลังจากไม่ได้เดินทางนี้มานาน

ไล่ตามยูมะได้ทันในระหว่างทางนั้น แต่พอพี่ชายเห็นฉัน เขาเริ่มก้าวยาวๆ
ทันที

“นี่ เตี่ยวลี! ตกลงว่าไง ฉันควรทำยังไงกันแน่ แล้วอยู่ที่ไหนเธอ”

ขณะจำตามหลังพี่ ฉันร้องถามว่าจะให้ฉันทำอย่างไรกับอาภินะ

เมื่อไปถึงเรือนแยก ยูมะเรียกฉันไปตรงทางเข้าแล้วเอ่ย

“เอาเป็นว่าช่วยดูให้ก่อนเถอะ”

“เอ๊ะ! อาภินะจะอยู่ที่นั่นเหรอ”

ในช่วงหนึ่งถึงสองปีมานี้ ทั้งคู่ใช้ชีวิตก็อยู่กินด้วยกันในเรือนแยก
แต่ฉันนึกว่าตอนนี้อาภินะกลับบ้านของเธอเสียอีก ในเมื่อเกิดปัญหาร้ายแรง
ปกติควรให้เธอไปอยู่กับพ่อแม่ตัวเองมากกว่า

จังหวะนั้นได้ยินเสียงร้องเพลงของหญิงสาวดังมาจากในห้อง

เสียงของอาภินะ

“ปล่อยทารกไหลตามสายน้ำ อย่าได้เหลียวแลเลย หนวสีหนา
ร้อนสีหนา...”

ฟังจากท่วงทำนองน่าจะเป็นเพลง วาราเบะ² แต่ฉันไม่เคยได้ยิน
เพลงนี้มาก่อน

ยูมะถอนหายใจอยู่ข้างฉัน ฉันยังคำถามใส่เขาตรงๆ

“นี่อะไรนะ”

“ตลอดเลย ตั้งแต่เมื่อกี้แล้ว...”

เขาก็ก้มหน้า

ยูมะพาฉันขึ้นเรือนแยก เดินไปถึงหน้าห้องของยูมะ

เขาเปิดประตู อาภินะนั่งอยู่ในห้องนั้น มีข้าวของสารพัดวางระเกะระกะ
แน่นขนัด เธอสวมชุดนอน ประกอบด้วยเสื้อแขนสามส่วนกับกางเกงขาสั้น

ระหว่างร้องเพลง เธอขยับมือขวาอย่างกระตือรือร้นอยู่บนโต๊ะ
ทำทางคล้ายกำลังวาดบางอย่างบนกระดาษวาดเขียน เธอจดจ่อกับสิ่งที่ทำ

² เพลงที่เด็กร้องในการละเล่นหรือชีวิตประจำวัน ร้องสืบทอดต่อกันมา

โดยไม่สนใจสิ่งรอบข้างใดๆ แต่ดูไม่ออกว่าสายตาของเธอจับจ้องอยู่ที่ไหน เห็นแล้วนึกถึงพวกเด็กกอดหิสติก

“เมื่อใดที่ฉันไม่เจริญงอกงาม จงเอาฝาปิดไว้เถิด เมื่อใดที่ฉันรู้สึกดี จงเอาฝาปิดไว้เถิด ปล่อยทารกไหลตามสายน้ำ อย่าได้เหลียวแลเลย...”

อาากิเนะยังร้องเพลงต่อไป ฉันไม่เข้าใจความหมายของเนื้อเพลงนั้น แต่ชนลูกชู้ขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก ทั้งที่ท่วงทำนองอ่อนโยนแท้ๆ

ฉันก้าวช้าๆ เข้าไปในห้องพลางสังเกตอาการของอาากิเนะ

เดินผ่านระหว่างขาตั้งกล้องสามขา อุปกรณ์ให้แสง ฉากหลังสำหรับถ่ายภาพ เสื้อผ้าหลากสีสัน อุปกรณ์แต่งหน้า และกีตาร์ จนกระทั่งเข้าไปใกล้ๆ เธอ

“อาากิเนะจังใช่ใหม”

พอฉันเรียก อีกฝ่ายหันมาเหมือนได้สติ

“...คานาเดะจังเธอ”

ร่างกายเพรียวบางเต็มไปด้วยพลาสติกเตอร์ยา เทปพันแผล และผ้าก๊อชที่เปื้อนไว้ลวกๆ

ภาพนี้ซ้อนทับกับภาพของพวกเด็กๆ ที่ถูกทารุณกรรม

อย่าบอกนะว่าเป็นฝีมือยูมะ ไม่หรอก ไม่น่าใช่ ถึงจะเคยมีปากเสียงกับอาากิเนะ แต่เขาก็ไม่ได้มีนิสัยชอบลงไม้ลงมือ แปลว่าประสบอุบัติเหตุ หรือ...แต่เหมือนจะมีแค่บาดแผลเล็กๆ น้อยๆ อาจเป็นฝีมือคนอื่น...ฉันจินตนาการไปในกรณีเลวร้ายที่สุดก่อน แต่เป็นเช่นนั้นไม่ได้สิ ฉันไม่ควรทักท้วงเธอเอง ก่อนอื่นต้องตรวจดูก่อน

“นี่แผลอะไรเธอ ขอดูหน่อยสิ”

ฉันนั่งอิงแอบข้างอาากิเนะ ทว่าเธอหันหลังอย่างหวาดกลัว กอดเขาค่ายซ่อนมันไว้ ทำทีปฏิเสธฉันโดยสมบูรณ์

“ไม่อยากให้เห็นหรือ ถ้าอย่างนั้นก็แสดงว่า...”

มีความเป็นไปได้สูงว่ามีบุคคลที่สามใช้ความรุนแรงกับเธอ จนเธอได้รับบาดเจ็บทางจิตใจอย่างหนัก

“สุขภาพไม่ดีเธอ”

ฉันพยายามใช้โทนเสียงนุ่มนวลเท่าที่ทำได้

“สุขภาพเธอ สุขภาพไม่เป็นไรเลย...อาากินะแข็งแรงสุดๆ!”

เธอเปล่งเสียงเรงราโดยยังไม่ยอมหันมา แต่จับความรู้สึกได้ว่าเป็นความร่าเริงจอมปลอม เรียกว่าฝันทำร่าเริงก็คงได้ ปฏิกริยาตอบสนองตรงกันข้ามกับสภาพของเธอในขณะนี้โดยสิ้นเชิง

ฉันพูดเสียงแผ่วถามยูมะที่ดูอยู่เงียบๆ

“เกิดอะไรขึ้นนะ”

“เอ่อ...ฉันก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน”

น้ำเสียงฟังดูงวย แต่เขาต้องกำลังปิดบังอะไรอยู่แน่ๆ

พลันนั้นเธออ้าปากพูด

“อาากินะเห็นด้วยละ”

สายตาของเธอลอยล่องในอากาศ ไม่ได้มองฉันหรือยูมะ อันดับแรกต้องฟังทุกอย่างที่เธออยากพูดก่อน ฉันเร่งเร้าให้เธอพูดต่อ

“เห็นอะไรเธอ”

เธอหันขวับมาตอบฉัน

“สุนัข”

“สุนัข...จิ้งหรีด”

แววตาของอาากินะกลับไปร่อนเร่ในอากาศอีกครั้ง

“หากสุนัข - หันไปทางทิศตะวันตก - หาง - ก็ - อยู่ทิศตะวันออก - แต่ - หากสุนัข - มีสีขาว - หางก็สีขาว”

เธอพูดด้วยท่วงทำนองแปลกประหลาด

หากสุนัข - หันไปทางทิศตะวันตก - หาง - ก็ - อยู่ทิศตะวันออก - แต่ - หากสุนัข - มีสีขาว - หางก็สีขาว อย่างนั้นหรือ

“...ด้วยอะนะ”

อาากินะยิ้ม รอยยิ้มไร้เดียงสากับเด็กไม่ประสีประสา

ยูมะไม่ปริปาก แค่นิ่งนั่งอยู่กับที่

“เอ๊ะ นี่...”

อาากินะลุกพรวด ทำหน้าเหมือนนึกบางอย่างออก

“...จ๊ะ”

เธอบอกว่าปวดปัสสาวะแล้วออกจากห้องไป ฉันทำได้แค่มองตามหลังเธอ

ฉันถอนหายใจ หันมองกลับเข้ามาในห้องที่เงียบแล้ว

เมื่อดูให้ดี มุมหนึ่งของห้องจัดไว้เป็นสตูดิโอขนาดเล็ก คงตกแต่งกันเอง มีอุปกรณ์ถ่ายภาพ อุปกรณ์แต่งหน้า และเครื่องแต่งตัวเป็นจำนวนมาก

ก่อนหน้านี้เคยได้ยินว่าอาากิเะเผยแพร่คลิปวิดีโอทางอินเทอร์เน็ต ยู่มาทำหน้าที่เป็นตากล้องควบหน้าที่ตัดต่อ ได้รับความนิยมนพอสมควร

ฉันยังไม่ได้ดูครบทุกคลิป! แต่ทำกันจริงจังเลยนะเนี่ย

ระหว่างที่ฉันประทับใจ ยู่มาหย่อนตัวลงนั่งข้างฉันโดยไม่พูดไม่จา ทำท่าเหมือนรอฟังความคิดเห็นของฉัน

ก่อนหน้านี้อาากิเะไม่เคยแสดงสัญญาณของโรคออทิสติกแม้แต่หน่อย แสดงว่า...

เผยแพร่คลิปวิดีโอพร้อมมีบาดแผลด้วย ชื่อโรคจำนวนหนึ่งผุดขึ้นในสมอง

“อาจจะเป็นการป่วยทางวัฒนธรรม³ หรือไม่ก็อาการจิตเภทชั่วคราวนี้ รีบพาไปโรงพยาบาลจะดีกว่านะ แล้วมีอะไรที่ทำให้เธอเครียดอย่างรุนแรงหรืออะไรทำนองนั้นหรือเปล่า...”

“ฉันไม่ได้ถามถึงเรื่องพรรคนั้น!”

ยู่มาโมโห ฉันได้แต่อึ้ง

“เอ๊ะ...”

เขาพยายามข่มกลั้นอารมณ์แล้วเปิดประเด็น

“ก็นี่...เธออะ มองเห็นบางอย่างมาตั้งแต่เมื่อก่อนแล้วไม่ใช่หรอ”

ฉันตั้งตัวไม่ติด เขาไม่ได้ขอความเห็นฉันในฐานะจิตแพทย์หรือ

³ Culture-bound Syndrome เป็นโรคที่รวมกันระหว่างโรคทางจิตและโรคทางกาย เกิดจากการบิบบัคทางสังคมหรือการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น บางครั้งเรียกว่าการแพร่ระบาดของพฤติกรรม

“ฉันจำได้นะ เธอชอบพูดเรื่องแปลกๆ ตั้งแต่เด็กแล้ว... ไซ้ไหมล่ะ”

อ้อ พี่พูดถึงสิ่งที่ฉัน “มองเห็น”... ในอีกรูปแบบนั่นเอง

“พอที่เถอะ!”

โทสะที่พลุ่งพล่านทำเอาฉันลืมหูลืมตาตะโกนออกไป

ฉันไม่รู้ว่าจะตั้งใจตะโกนใส่ยูมะ สิ่งที่ฉัน “มองเห็น” หรือว่าตัวฉันเอง
กันแน่

เกิดความเจ็บขึ้นชั่วแวบ

ใจเย็นสิ เราต้องควบคุมสติ

ฉันพยายามปลอมให้คลื่นคลั่งในจิตใจสงบลงอย่างสุดความสามารถ
ฉันมาที่นี่เพราะอะไร เพราะเป็นห่วงอาากินะ แล้วมาทำอะไร มาทำสิ่งที่
จิตแพทย์ปลายแถวอย่างฉันทำได้อย่างไรละ

ความคิดกระจ่างขึ้นเรื่อย ๆ

จะว่าไป เมื่อก็เธอวาดภาพบางอย่างอยู่ตรงนี้ด้วยนี่นา

ในเชิงจิตเวชมักให้ผู้ป่วยวาดรูปให้ดู ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในขั้นตอนฟื้นฟู
ขณะเดียวกันก็ใช้ดูสิ่งที่สะท้อนอยู่ในจิตใจของบุคคลนั้นได้

ฉันมองลงไปทีละทีเพื่อเช็กรูปวาดนั้น

มีกระดาษวาดเขียนหนึ่งแผ่น วาดบางอย่างไว้ด้วยสีเทียนสีดำเพียง
สีเดียว

มีรูปคนกางปลาหลายคนล้มอยู่ ละม้ายภาพพิทโตแกรม⁴ นอกนั้น
มีรูปคล้ายสุนัข วาดมั่วซั่ว ไม่เป็นระเบียบ

เหนือสิ่งเหล่านั้น มีเส้นสีดำหมุนเป็นวงประหนึ่งจะกลืนกินทั้งหมด

น้ำหรือ จมน้ำไซ้ไหมนะ น้ำท่วมหรือ

ฉันเห็นว่าเป็นภาพที่ทั้งคนกับสุนัขลอยไปกับน้ำท่วมสีดำและกำลัง
จมน้ำ

“เออ นี่ นี่มันอะไรนะ”

“น่ากลัวไซ้ไหมล่ะ... น่าขยะแขยงยิ่งงៃไม่รู้”

⁴ Pictogram คือตัวหนังสือภาพ เป็นภาพสัญลักษณ์แสดงความหมายบางอย่างแทน
ตัวหนังสือ

ฉันไม่ได้ต้องการคำตอบเช่นนี้จากยูมะ แต่เท่านี้ฉันก็เข้าใจแล้วว่า
อาากิเนไม่ได้เล่าความหมายของภาพให้เขาฟัง

ทำไมเธอวาดรูปแบบนี้...

ฉันพยายามอ่านความหมายโดยอาศัยประสบการณ์ในฐานะจิตแพทย์
เช่น ขนาดของคนที่เราวาด อัตราส่วนของขนาดเมื่อเทียบกับสุนัขเป็น
อย่างไร รวมทั้งแรงกดของสีเทียน...ขณะตั้งสมาธิมองกระดาษ จู่ๆมีคน
ทุบกระจก

ฉันเงยหน้าด้วยความตกใจ เห็นใบหน้าที่ของโคตะในอีกฟากของ
กระจก เขาดูร้อนน

“โคตะ! บอกแล้วไงว่าห้ามมาที่นี่!”

ยูมะเปิดกระจกแล้วทวาด ทว่าโคตะร้องบอกโดยไม่สนใจ

“อาากิเนจังนะ!”

“หา อาากิเนทำไม”

“จื้อยู!”

ฉันกับยูมะหันมองหน้ากัน จริงอยู่ว่าเมื่อครูเธอไปเข้าห้องน้ำ

“ฉันรู้อยู่แล้ว ทำไม นายไปแอบดูในห้องน้ำเธอะ”

โคตะเดือดจัดกับท่าทีของพี่ชายที่พูดเยาะหยัน

“หา! ไม่ใช่สักหน่อย! เมื่อกี้ผมอยู่ในห้อง แล้วได้ยินเสียงอาากิเน
จั่งร้องเพลงจากข้างนอก พอมองลงไปก็เห็นอาากิเนจั่งจั่งพร้อมทั้งร้องเพลง
เธอมองผมแล้วยิ้ม แต่เสร็จแล้วก็เดินออกไปนอกบ้าน...”

ฉันหันขวับดูนาฬิกา มาคิดดูก็นานเกินไปแล้วสำหรับการบัสสวะ

ฉันกับพี่ชายมองหน้ากันอีกรอบ

“ແ่แล้ว!”

ยูมะพุ่งออกไปข้างนอก ฉันกับโคตะไล่ตามไปติดๆ

“พวกเธอช่วยหาทางโน้นที! ฉันจะไปทิศตรงข้าม!”

นิ้วของเขาชี้ทางขวา พวกฉันวิ่งไปทางย่านที่อยู่อาศัยตามที่เขาลัง

ทว่าวิ่งมาตั้งไกลแล้ว แต่ก็ไม่เจอสักที ลองเดินร้องเรียกชื่อแล้วก็ยัง
หาเธอไม่พบ ถามคนที่เดินผ่านไปมา ทุกคนก็ส่ายหน้าอย่างเดียว

“ยังเหลือแถวเสาส่งไฟฟ้าแรงสูงละมั้ง...โคตะ ไปกันเถอะ”

“อาากินะจัง! อาากินะจัง!!”

ฉันกับน้องชายมุ่งหน้าไปทางเสาส่งไฟฟ้าแรงสูงพลาตโกนเรียกกันไปด้วย

เสาส่งไฟฟ้าแรงสูงมีสายส่งไฟฟ้าแรงสูงพาด มันจึงตั้งอยู่ห่างจากย่านที่อยู่อาศัย

ตรงนี้อยู่ใกล้ถนนที่ผู้คนละแวกนี้ใช้งานในชีวิตประจำวัน ตกเย็นจึงเห็นชาวบ้านมาเดินเล่น มีความเป็นไปได้ว่าอาากินะจะอยู่แถวนี้

“อาากินะจา-ง! อาากินะจัง!”

ฉันเดินผ่านอาคารมาถึงแถวๆ เสาส่งไฟฟ้าแรงสูง

“อะ...อ้าว พี่นะ”

โคตะพึมพำ เห็นแผ่นหลังของยูมะนั่งยองๆ ใต้เสาส่งไฟฟ้าแรงสูง แต่ท่าทางเขาดูแปลกๆ

อ๊ะ...เอ๊ะ หรือว่า

ชั่ววินาทีนั้น ฉันไม่อยากเชื่อสายตาตัวเอง

มีคนนอนอยู่บนพื้นตรงหน้ายูมะ

น้องชายทำท่าจะวิ่งไปหา ฉันรีบกอดเขาไว้ จะให้เข้าไปไม่ได้ จะให้เห็นไม่ได้